

Udskriftsdato: mandag den 12. januar 2026

KEN nr 9329 af 15/02/1997 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse U-5-97 om ulykkestilfælde - anerkendelse - chok - psykisk belastningsreaktion - trusler - arbejdsskade

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 105659-95

Ankestyrelsens principafgørelse U-5-97 om ulykkestilfælde - anerkendelse - chok - psykisk belastningsreaktion - trusler - arbejdsskade

Resume:

Til præcisering af praksis har Ankestyrelsen i et principielt møde behandlet 6 sager om anerkendelse af psykisk belastningsreaktion/chok som ulykkestilfælde og dermed som arbejdsskade.

Psykisk belastningsreaktion/chok vil efter praksis kunne anerkendes som ulykkestilfælde, når personen har været direkte involveret i en dramatisk situation/begivenhed. Efter praksis er desuden sket anerkendelse af chok som ulykkestilfælde i sager, hvor der har været betydelig risiko for tilskadekomst eller alvorlig personskade. Herudover kan der ske anerkendelse, hvor der har været tale om direkte vold mod skadelidte. Ved trusler om vold afhænger anerkendelsen af en konkret vurdering af truslens art.

I sag nr. 1 og 2, der drejede sig psykisk belastningsreaktion hos folkeskolelærere, som havde været udsat for voldelig/truende adfærd fra elever, anerkendte Ankestyrelsen begge tilfælde. Ved afgørelserne blev der lagt vægt på, at de beskrevne hændelser lå ud over, hvad der normalt måtte antages at følge af varetagelsen af arbejdet som lærer i en almindelig klasse i folkeskolen.

Ankestyrelsen ændrede således begge Arbejdsskadestyrelsens afgørelser til anerkendelse.

I sag nr. 3 og 4, der drejede sig om psykisk belastningsreaktion hos en socialrådgiver og en sagsbehandler i en kommune, som havde været udsat for telefontrusler fra en voldelig klient både på arbejde og hjemme, anerkendte Ankestyrelsen begge tilfælde. Ved afgørelserne blev der lagt vægt på, at de grove verbale trusler havde haft en så konkret og alvorlig karakter, at det lå ud over, hvad der normalt måtte antages at følge af varetagelsen af arbejdet i en socialforvaltning. Desuden lagde Ankestyrelsen vægt på, at de pågældende umiddelbart efter hændelsen kom i behandling hos psykolog.

Sag nr. 5 og 6 drejede sig om chok hos en sekretær og en tolk i et flygtningecenter, som havde været udsat for telefontrusler fra en flygtning. Umiddelbart herefter mødte flygtningen op på kontoret, sparkede en låst dør ind og raserede 3 kontorer.

Ankestyrelsen tiltrådte, at Arbejdsskadestyrelsens havde anerkendt sagerne. I sag nr. 5 lagde Ankestyrelsen vægt på, at medarbejderen havde haft grund til at føle sig direkte truet og havde haft behov for psykologhjælp. I sag nr. 6 lagde Ankestyrelsen vægt på, at der var tale om en usædvanlig, for medarbejderen voldsom og faretruende hændelse, og at medarbejderen 2 dage efter episoden havde søgt læge og var psykisk påvirket af hændelsen.

Love:

Lov om sikring mod følger af arbejdsskade - lovbekendtgørelse nr. 789 af 28. august 1996 - § 9, nr. 1

Sagsfremstilling 1:

Sag nr. 1 - j.nr. 105659-95

Sagen vedrørte spørgsmålet om anerkendelse af en anmeldt hændelse den 8. marts 1995, hvor en folkeskolelærer skulle have en samtale med en elev.

Det var oplyst i anmeldelsen, at læreren den 8. marts 1995 havde en samtale med en elev i 7. klasse om hans mobning af yngre elever på skolen. Eleven reagerede med at smide en stol hen ad gulvet og forsøgte efterfølgende at vælte læreren bagover ved at gribe fat i hendes stol. Læreren blev psykisk meget berørt af episoden, og havde efterfølgende haft det dårligt og følt sig meget ydmyget, nedværdiget og angst. Læreren havde i perioder haft svært ved at klare dagligdagssituationer.

I brev af 9. marts 1995 til ledelsen på skolen havde læreren supplerende oplyst, at eleven i 7. klasse havde forgrebet sig på en elev fra 3. klasse, og at læreren skulle tale med eleven i 7. klasse om dette. Læreren forklarede eleven, at det ikke var acceptabelt at benytte sig af vold. Eleven blev vred og hævdede, at det havde han ret til. Pludselig rejste eleven sig op og smed sin stol hen ad gulvet. Han greb fat i lærerens stol bagfra, og med voldsom kraft prøvede han at vælte hende. Lærers ben var under bordet, men alligevel lykkedes det eleven at få stolen vippet op, så stolen kun stod på 2 ben. Med al kraft greb læreren fat i bordet. Forehavendet lykkedes ikke. Da eleven slap stolen, blev læreren overdyngt med skældsord, hvorefter eleven forlod lokalet i stor fart. Stærkt chokeret henvendte læreren sig på kontoret og fortalte, at eleven var gået. Lærers dag var travl, men da hun ved 23-tiden fik lejlighed til at snakke om hændelsen, var hun stærkt chokeret.

Læreren brød sammen og blev senere på måneden henvist til psykologbehandling. Hun var sygemeldt til slutningen af marts 1995.

Arbejdsskadestyrelsen havde afvist at anerkende hændelsen som et ulykkestilfælde og begrundede sin afgørelse med, at den indtrufne hændelse var af en karakter, som ikke gik ud over, hvad læreren måtte forvente at blive udsat for i forbindelse med sit arbejde som lærer.

I klagen havde skadelidtes fagforbund anført, at Arbejdsskadestyrelsens fortolkning af ulykkesbegrebet ikke har hjemmel i loven, da der ikke er mulighed for at afgøre en sag udfra en begrundelse om, hvad der er forventeligt for medarbejdere i en bestemt faggruppe. Hvis tankegangen gennemføres, burde en lang række arbejdsskader, som i dag anerkendes, afvises.

Fagforbundet havde endvidere anført, at det alene tilkommer Arbejdsskadestyrelsen at vurdere, om skadelidte som udgangspunkt falder ind under den persongruppe, der er omfattet af loven, og om betingelserne i § 9 er opfyldt. Det var forbundets opfattelse, at der var tale om en udefra kommende påvirkning, som var uafhængig af skadelidtes egen vilje, og som havde en skade til følge.

Ankestyrelsen havde under sagens behandling indhentet oplysninger fra skolen. Skolen havde oplyst, at læreren var klasselærer for 3. klasse, og at hun havde tid til at snakke med eleverne den 8. marts 1995. Læreren underviste mest de mindre elever, men havde også været klasselærer for 8.-10. klasse. Skoleinspektøren havde ikke oplevet pædagogiske problemer for læreren.

Endvidere havde skolen oplyst, at begge de omhandlede elever var børn, som kunne komme i klammeri med andre. Læreren og en anden lærer havde derfor en tæt kontakt til forældrene. Eleven i 7. klasse havde en aftale med skoleinspektøren og med sin klasselærer om, at han kunne komme til en af disse, hvis han følte sig "trådt på". Skolen havde ikke ret mange konflikter mellem eleverne. Endelig var oplyst, at læreren var 168 cm høj og vejede 68 kg. Eleven i 7. klasse var ca. 165 cm høj og vejede ca. 57 kg.

Afgørelse:

Tilfældet den 8. marts 1995 blev anerkendt som en arbejdsskade efter § 9, nr. 1, i lov om forsikring mod følger af arbejdsskade.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på beskrivelsen af hændelsen den 8. marts 1995, hvor skadelidte under en samtale med en større elev i en 7. klasse om hans voldelige opførsel og mobning af elever

i mindreklasser var udsat for en affektreaktion fra elevens side, som inde bar, at eleven, efter at have smidt en stol hen ad gulvet, forsøgte at vælte skadelidte bagover ved at gribe fat i hendes stol. Det var Ankestyrelsens vurdering, at den beskrevne hændelse på grund af elevens voldelige adfærd over for skadelidte havde haft en sådan karakter, at den lå ud over, hvad der normalt må antages at følge af varetagelsen af arbejdet som lærer i en normalklasse i folkeskolen.

Ankestyrelsen ændrede således Arbejdsskadestyrelsens afgørelse.

Sagsfremstilling 2:

Sag nr. 2 - j.nr. 106781-95

Sagen vedrørte spørgsmålet om anerkendelse af en hændelse den 9. marts 1995 og den 25. april 1995.

Det var i anmeldelse af 14. marts 1995 oplyst, at der nede ved et fysiklokale stod 4 store elever i et "vindfang" ved udgangen. Den ene, en ung mand, som læreren ikke umiddelbart kendte, stod og røg. Da han ikke måtte ryge der, stak læreren hovedet ind og bad ham om at gå ud, hvis han skulle ryge. Det ville han ikke. Læreren bad atter eleven om at gå, men han sagde nu, at han havde tilladelse til at ryge der, og at det var for koldt til at ryge udenfor. Eleven ville stadig ikke gå, og læreren råbte nu, at han skulle gå. Med hævet stemme sagde eleven, at læreren ikke skulle råbe ad ham. Læreren råbte tilbage til ham, at det skulle hun i hvert fald, når han ikke kunne finde ud af at gå ud. Eleven blev vred, gav sin cigaret fra sig og tog fat i lærerens trøje ved brystet med begge hænder. Læreren var gravid og blev meget bange for, at der skulle ske hendes mave noget. 2 af de tilstedeværende elever fik ham til at slippe.

I anmeldelse af 27. april 1995 var oplyst, at læreren den 25. april 1995 i sit "dueslag" på lærerværelset fandt et papir med ordlyden: "Hej". Jeg vil give dig en vigtig besked. Der sker noget farligt i løbet af denne uge (Underskrevet, red) ANONYM. "

Skadelidtes fagforbund havde i et brev til Arbejdsskadestyrelsen bl.a. gjort rede for hændelserne den 9. marts og 25. april 1995. Desuden var oplyst, at der normalt ikke var episoder med eleverne, men at det dog var set før. Der var 98% flygtninge/indvandrere og 2% danske elever på skolen. Alle såkaldte normale børn. Det var en almindelig dansk folkeskole. 10. klasse på skolen var en såkaldt "modtagerklasse", hvor eleverne i alderen fra 17 - 20 år fik tilbud om undervisning.

Arbejdsskadestyrelsen havde afvist at anerkende hændelserne som ulykkestilfælde og begrundede sin afgørelse med, at de var af en karakter, som ikke gik ud over, hvad læreren måtte forvente at blive udsat for i forbindelse med sit arbejde som folkeskolelærer i en almindelig dansk folkeskole.

Herefter havde skadelidtes fagforbund bl.a. henvist til, at Arbejds skadestyrelsen i sin afgørelse havde lagt vægt på, at de indtrufne hændelser var af en karakter, som ikke gik ud over, hvad læreren måtte forvente at blive udsat for i en almindelig folkeskole. Det var anført, at Arbejdsskadestyrelsen ved at lægge linien for, hvad der er forventeligt i den dansk folkeskole, overfortolker den sædvanlige forsikringsretlige opfattelse af, hvad der forstås ved et ulykkestilfælde, når der er tale om psykisk chok. Det, læreren foretog sig den 9. marts 1995 var netop lige, hvad der med rette kunne forventes af en ansvarsbevidst lærer i folkeskolen. Er der på skolen vedtaget regler for almindelig adfærd, er det lærerens opgave at påse, at disse regler overholdes, ligesom skolens ledelse og forældre har en forventning om, at lærerne er deres ansvar bevidst. Den 9. marts 1995 bad læreren en person, som overtrådte regelsættet om rygning, om at forlade det område, hvor han befandt sig. Denne anmodning udviklede sig til en direkte trussel mod læreren, hvilket efter fagforbundets opfattelse klart må afvises, som hvad man må forvente af en lærer i en dansk folkeskole.

Fagforbundet havde endvidere anført, at det på samme måde klart må afvises, at det er almindeligt i danske folkeskoler, at lærerne modtager skriftlige trusselsbreve. Det var fagforbundets opfattelse, at man ved den forsikringsretlige vurdering af, hvorvidt en psykisk skade, som følge af pludselig chok, er omfattet af arbejdsskadeforsikring eller ej, som det væsentligste element bør vægte følgerne hos den skadelidte. En vurdering af, om hændelsen er forventelig inden for et bestemt fagområde er ikke rimelig, og efter foreningens opfattelse heller ikke lovmedholdelig i den form som Arbejdsskadestyrelsen praktiserer.

Ankestyrelsen havde under sagens behandling indhentet supplerende oplysninger fra skolen. Skolen havde oplyst, at alle lærere på en skole har ansvaret for tilsynet med børnene såvel i timerne som i frikvartererne. Læreren var derfor forpligtet til at gribe ind, da hun så en elev, som stod og røg. Skolen havde i øvrigt ikke særlige problemer med overtrædelse af rygeforbud, og det var ikke almindeligt, at elever var truende eller opførte sig voldeligt overfor lærerne.

Desuden havde skolen oplyst, at skolen havde flest børn på de yngste klassetrin, over halvdelen af skolens børn fandtes på de 3 første klassetrin. Derfor arbejdede de fleste lærere mest i de små klasser, men da læreren samtidig underviste i fysik i de store klasser, havde hun erfaring med både store og små børn. Den dreng, som læreren tog fat i, var født i 1978. Lærers barselsorlov blev påbegyndt den 29. august 1995.

Skadelidtes fagforbund havde under sagens behandling oplyst, at læreren efter episoden den 9. marts 1995 var til en samtale hos Pædagogisk Psykologisk Rådgivning. Hun var herefter på arbejde, men brød sammen. Læreren fik herefter 3-4 samtaler. Efter episoden den 25. april 1995 fik læreren igen en samtale. Efter ca. 3 uger begyndte læreren med samtaler hos en psykolog indtil den 28. juni 1995. Læreren fødte tvillinger i september 1995. Derefter var hun igen hos psykolog i december 1995 samt i januar og februar 1996. Herefter søgte læreren orlov. Læreren skulle begynde på arbejdet igen til august 1997 og havde aftalt med psykologen, at hun skulle have samtaler igen, når hun begyndte på arbejdet.

Afgørelse:

Tilfældet den 9. marts 1995 blev anerkendt som en arbejdsskade efter § 9, nr. 1, i lov om forsikring mod følger af arbejdsskade.

Ankestyrelsen lagde herved vægt på beskrivelsen af hændelsen den 9. marts 1995, hvor en 17-årig elev efter en irettesættelse på grund af overtrædelse af skolens regler om tobaksrygning blev vred og tog fat i skadelidtes trøje ved brystet med begge hænder. Det var Ankestyrelsens vurdering, at hændelsen på grund af elevens truende adfærd havde haft en så voldsom karakter, at det lå ud over, hvad der normalt må antages at følge af varetagelsen af arbejdet som folkeskolelærer.

Tilfældet den 25. april 1995 var ikke omfattet § 9, nr. 1, i lov om forsikring mod følger af arbejdsskade. Ankestyrelsen lagde herved vægt på, at hændelsen, hvor skadelidte i sit "dueslag" på lærerværelset fandt et papir med besked om, "at der ville ske noget farligt i løbet af ugen" underskrevet "anonym", ikke havde indeholdt en trussel af en så konkret og alvorlig karakter, at det kunne sidestilles med et ulykkestilfælde.

Ankestyrelsen ændrede således Arbejdsskadestyrelsens afgørelse med hensyn til hændelsen den 9. marts 1995 og tiltrådte Arbejdsskade styrelsens afgørelse med hensyn til hændelsen den 25. april 1995.

Sagsfremstilling 3:

Sag nr. 3 - j.nr. 103172-96

Sagen drejede sig om en socialrådgiver i en socialforvaltnings bistandsafdeling, som havde modtaget telefontrusler fra en klient, som var kendt for at være særdeles voldelig med en voldsom udadrettet aggressivitet.

I anmeldelsen var oplyst, at socialrådgiveren natten mellem lørdag og søndag den 7. og 8. oktober 1995 blev udsat for telefontrusler fra en klient, der ville udøve vold mod hendes børn. Politiet blev kontaktet af socialrådgiveren straks efter at truslerne blev fremsat, uden at rapport blev taget. Kommunen havde efterfølgende kontaktet politiet og bedt om, at rapport fremover ville blive lavet. Socialrådgiverens lidelse var anmeldt som psykisk skade.

Det fremgik af socialrådgiverens beskrivelse af hændelsesforløbet, at klienten og hans kone den 6. oktober 1995 på et møde sammen med afdelingslederen for bistandsafdelingen, socialchefen og socialrådgiveren blev informeret om, at der ville blive indstillet til Børn og unge-udvalget, at deres barn skulle tvangsfjernes. Lørdag den 7. oktober kl. 23 ringede klienten til socialrådgiveren privat og spurgte ved første opringning, hvordan hendes børn havde det. Ved næste opringning udtalte klienten, at han havde hørt, at hendes børn ikke havde det så godt, og det måtte "vi" hellere gøre noget ved. I tiden derefter, ca. 2 måneder, var der opringninger op til flere gange dagligt, hvor der var stille i den anden ende af røret. Medio november, en fredag kl. 14.00, ringede klienten til socialrådgiveren privat og truede med at komme og smadre hende, hendes familie og hendes ting, og fortalte samtidig, at han vidste, hvor socialrådgiveren boede. Han ringede næste morgen kl. 7.00 igen og var meget vred og truende. Siden havde der været enkelte opringninger med stilhed i den anden ende. På baggrund af bl.a. ovenstående fik klienten den 27. november 1995 en formaning af politiet og besked på kun at henvende sig til bistandsafdelingens afdelingsleder eller socialchefen ved kontakt til socialforvaltningen.

Arbejdsskadestyrelsen havde afvist at anerkende hændelsen som en ulykke eller kortvarig skadelig påvirkning og begrundede sin afgørelse med, at den indtrufne hændelse var af en karakter, som ikke gik væsentligt ud over, hvad socialrådgiveren måtte forvente at blive udsat for i forbindelse med sit arbejde som socialrådgiver.

I klagen havde socialrådgiverens kommune bl.a. anført, at socialrådgiveren var blevet udsat for voldsomme trusler fra en social klient, der var kendt i området for at være endog særdeles voldelig. Det var anført, at distriktpsikiatrisk team betegnede voldsmanden som havende en voldsom udadrettet aggressivitet med periodevis stemningsmæssig uligevægt. Det var oplyst, at socialrådgiveren var holdt op med at arbejde i kommunen. Kommunen mente, at der var tale om en arbejdsskade, der var fremkommet ved den psykiske belastning, som følge af at der var fremsat voldsomme trusler mod socialrådgiveren og hendes børn. Endelig var anført, at politiet havde givet voldsmanden en formaning.

Afgørelse:

Ankestyrelsen anerkendte hændelsen den 7. oktober 1995 og hændelsen medio november 1995 som en arbejdsskade, jf. lovens § 9, nr. 1.

Ankestyrelsen lagde ved afgørelsen vægt på beskrivelsen af hændelsen den 7. oktober 1995, hvor skadelidte uden for sin arbejdstid var udsat for telefonisk trussel i sit hjem fra en social klient, som var kendt i kommunen som en særdeles voldelig klient med en voldsom udadrettet aggressivitet. Klienten havde dagen før af kommunen fået besked om tvangsfjernelse af sit barn. Klienten truede såvel skadelidte som hendes børn. Medio november 1995 var skadelidte igen udsat for telefonisk trussel i hjemmet, idet klienten truede med at komme og smadre både skadelidte og hendes familie samt hendes ting.

Det var Ankestyrelsens vurdering, at de beskrevne hændelser på grund af klientens grove, verbale trusler havde haft en så konkret og alvorlig karakter, at det lå ud over, hvad der normalt må antages at følge af varetagelsen af arbejdet som socialrådgiver i en socialforvaltning.

Ankestyrelsen lagde i øvrigt vægt på, at skadelidte umiddelbart efter den indtrufne situation den 7. oktober 1995 kom i behandling hos psykolog og fortsatte med samtaler frem til 6. december 1995.

Ankestyrelsen ændrede således Arbejdsskadestyrelsens afgørelse.

Sagsfremstilling 4:

Sag nr. 4 - j.nr. 103322-96

Sagen drejede sig om en sagsbehandler i socialforvaltningens pensionsafdeling, som havde haft mange henvendelser fra den samme klient som den foregående sag.

I anmeldelsen var oplyst, at sagsbehandleren den 6. november 1995 ved sit sagsbehandlerarbejde blev udsat for trusler om vold og personlig forfølgelse fra en klient. Sagsbehandleren havde fra 1. januar 1987 været ansat i kommunen. Hun var sagsbehandler for klienten, der i telefonen truede med at skyde hende og hendes familie. Klienten kendte sagsbehandlerens adresse. Lidelsen var anmeldt som psykisk skade.

Det fremgik bl.a. af sagsbehandlerens nærmere beskrivelse af hændelsesforløbet, at hendes arbejde ved socialforvaltningens pensionsafdeling overvejende bestod i beregning og udbetaling af sociale pensioner. Sagsbehandleren havde i perioden 1. februar 1994 31. januar 1995 uddannelsesorlov. Det var oplyst, at sagsbehandleren fra 1. februar 1995 havde mange og hyppige henvendelser fra den pågældende klient omkring økonomi. Klienten reagerede meget ofte aggressivt verbalt, når han ikke opnåede det, han ønskede, både i forvaltningen og telefonisk. Fra sommeren 1995 begyndte sagsbehandleren at modtage telefonopkald hjemme, hvor der var langvarig forbindelse, uden at nogen gav sig til kende i røret. Den 6. november 1995 modtog sagsbehandleren på arbejdspladsen en telefonisk anmodning fra den pågældende klient om at få udbetalt et personligt tillæg. Klienten havde 3 gange tidligere anmodet om dette tillæg, men havde undladt hver gang at returnere et underskrevet skema herom. Ved henvendelsen den 6. november 1995 gjorde sagsbehandleren klienten opmærksom på, som ved tidligere lejligheder, at hun ikke kunne udbetale tillægget uden den nævnte underskrevne erklæring. Dette nægtede klienten og erklærede, at han var træt af sagsbehandleren og om hun nogensinde havde prøvet at stå med en revolver for panden, for nu skulle det være slut. Klienten fortsatte med at sige, at sagsbehandleren aldrig ville kunne føle sig sikker, hverken dag eller nat, da han vidste, hvor hun og hendes datter boede, hvorpå han nævnte sagsbehandlerens privatadresse. Truslen blev samme dag af sagsbehandlerens arbejdsgiver anmeldt til politiet, der optog rapport dagen efter. Arbejdsgiveren bevilgede sagsbehandleren omgående psykologhjælp, og psykologen frarådede hende at opholde sig hjemme. I de følgende 10 dage opholdt sagsbehandleren sig hos familie. Sagsbehandleren havde i perioden 7. november 1995 - 19. december 1995 haft 15 konsultationer hos psykolog. Forløbet indtil da skulle angiveligt evalueres hos psykologen den 26. februar 1996.

Arbejdsskadestyrelsen havde afvist at anerkende hændelsen som et ulykkestilfælde eller en kortvarig skadelig påvirkning og begrundede sin afgørelse med, at det beskrevne forløb ikke var af en karakter, der efter Arbejdsskadestyrelsens vurdering var særlig faretruende for sagsbehandleren, da truslerne var af verbal karakter og ikke livstruende for hende.

I klagen havde kommunen bl.a. anført, at sagsbehandleren blev udsat for voldsomme trusler fra en social klient, der var kendt i området for at være endog særdeles voldelig. Det var anført, at distriktpsykiatrisk

team betegnede voldsmanden som havende en voldsom udadrettet aggressivitet med periodevis stemningsmæssig uligevægt. Det var oplyst, at socialrådgiveren straks kom under psykologbehandling. Kommunen fandt, at der var tale om en arbejdsskade, som følge af den psykiske belastning forårsaget af de voldsomme trusler mod sagsbehandleren og hendes barn. Endelig var anført, at politiet har givet voldsmanden en formaning.

Afgørelse:

Ankestyrelsen anerkendte hændelsen den 6. november 1995 som en arbejdsskade, jf. lovens § 9, nr. 1.

Ankestyrelsen lagde ved afgørelsen vægt på beskrivelsen af hændelsen den 6. november 1995. Det fremgik heraf, at skadelidte under en telefonsamtale med en social klient, som flere gange tidligere havde anmodet om udbetaling af personligt tillæg, og som fortsat nægtede at underskrive et skema herom, var udsat for trusler. Klienten var kendt i kommunen som en særdeles voldelig klient med en voldsom udadrettet aggressivitet. Truslerne gik ud på, at klienten spurgte skadelidte, om hun nogensinde havde prøvet at stå med en revolver for panden, samt at hun aldrig ville kunne føle sig sikker, hverken dag eller nat, da han vidste, hvor hun og hendes datter boede.

Det var Ankestyrelsens vurdering, at den beskrevne hændelse på grund af klientens grove, verbale trusler overfor skadelidte og hendes familie havde haft en sådan alvorlig karakter, at det efter en konkret bedømmelse lå ud over, hvad der normalt må antages at følge af varetagelsen af arbejdet som sagsbehandler i kommunens pensionsafdeling.

Ankestyrelsen lagde i øvrigt vægt på, at skadelidte straks efter hændelsen kom i behandling hos psykolog og efter psykologens anbefaling flyttede fra hjemmet i en kortere periode umiddelbart efter hændelsen.

Ankestyrelsen ændrede således Arbejdsskadestyrelsens afgørelse.

Sagsfremstilling 5:

Sag nr. 5 - j.nr. 103388-96

Sagen drejede sig om en sekretær i et flygtningecenter, som befandt sig på sit kontor, da en flygtning sparkede døren ind til kontoret. Flygtningen havde kort forinden ved telefonisk henvendelse til sekretæren forgæves forsøgt at få tolkebistand til et tandlægebesøg. Flygtningen fremsatte i telefonen trusler mod flygtningecentrets medarbejdere, og medarbejderne havde derfor besluttet at låse døren. Efter ca. et kvarter kom flygtningen og hamrede på døren, hvorefter han sparkede den ind. Da en kollega forsøgte at ringe til politiet, rev flygtningen stikket ud af begge telefoner. Flygtningen raserede 3 kontorer, herunder sekretærens kontor. Efter episoden fik sekretæren psykologhjælp.

Arbejdsskadestyrelsen havde anerkendt tilfældet og begrundede sin afgørelse med, at sekretæren fik et psykisk chok på sit arbejde i forbindelse med, at døren blev sparket ind til forkontoret, hvor hun sad. Forsikringsselskabet ankede og begrundede klagen med, at den trussel, som skadelidte var udsat for, ikke lå uden for, hvad ansatte i et flygtningecenter kan forvente i deres job.

Afgørelse:

Ankestyrelsen anerkendte hændelsen den 22. august 1995 som et ulykkestilfælde, jf. lovens § 9, nr. 1.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at skadelidte havde haft grund til at føle sig direkte truet, da flygtningen, efter at have fremsat telefoniske trusler, trængte igennem døren ind til forkontoret, hvor hun sad.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på, at skadelidte som følge af episoden havde haft behov for psykologbistand.

Ankestyrelsen tiltrådte således Arbejdsskadestyrelsens afgørelse, herunder at der ikke syntes at være tale om så betydelige følger, at der kunne udbetales erstatning efter loven, hvorfor Arbejdsskade styrelsen havde afsluttet behandlingen af sagen.

Sagsfremstilling 6:

Sag nr. 6 - j.nr. 103389-96

Sagen drejede sig om en tolk i et flygtningecenter. Der var tale om den samme episode som i den foregående sag. Tolken tolkede den telefoniske trussel og overværede, at flygtningen sparkede døren ind. Tolken var til stede under hele episoden, da flygtningen raserede 3 kontorer. Tolken forsøgte at tale flygtningen til ro.

Af sagen fremgik i øvrigt, at tolken søgte læge et par dage efter og var psykisk påvirket af episoden.

Arbejdsskadestyrelsen havde anerkendt tilfældet og begrundede sin afgørelse med, at tolken fik et psykisk chok på sit arbejde i forbindelse med, at en flygtning raserede kontoret, og at han var til stede i rummet og forsøgte at berolige ham.

Forsikringsselskabet ankede og begrundede anken med, at den trussel, som skadelidte havde været udsat for, ikke lå ud over, hvad ansatte i et flygtningecenter kan forvente i deres job.

Afgørelse:

Ankestyrelsen anerkendte hændelsen den 22. august 1995 som et ulykkestilfælde, jf. lovens § 9, nr. 1.

Ankestyrelsen lagde ved afgørelsen vægt på, at skadelidte i forbindelse med sit arbejde som tolk på et flygtningecenter først modtog en telefonisk trussel fra en flygtning, som sagde at han ville komme og "knalde" personalet og senere var direkte konfronteret med denne flygtning, da denne sparkede døren ind til kontoret og lavede groft hærværk i 3 kontorer. Skadelidte var til stede under hele forløbet og forsøgte at tale flygtningen til ro. Ankestyrelsen fandt herefter, at der var tale om en usædvanlig, for skadelidte voldsom og faretruende hændelse.

Ankestyrelsen lagde yderligere vægt på, at skadelidte to dage efter episoden søgte egen læge og var psykisk påvirket af hændelsen.

Ankestyrelsen tiltrådte således Arbejdsskadestyrelsens afgørelse, herunder at der ikke syntes at være tale om så betydelige følger, at der kunne udbetales erstatning efter loven, hvorfor Arbejdsskade styrelsen havde afsluttet behandlingen af sagen.